

Велина. Да не мислишъ да напустнешъ мъжа си?

Слава. И то може. Това е много важно за мене. Та, моля ти се, . .

Велина. Нека стане мъжъ ми — другото е лесно.

Слава. Не е то тъй. Азъ искамъ сега да ми обещаешъ, защото после, кой знае ще мога ли да те виждамъ тъй често. Зеръ тогава ще има стражаръ предъ портата. . . Пъкъ и толкова ще ви дирятъ, че за такива като мене едва ли ще има редъ. . . А и толкова ходатайства ще се явятъ, че не можешъ ги zapomни. Пъкъ сега: ето моето е първо. . .

Велина. Е, добре, Слава, ако Запрянъ успѣе — обещавамъ ти.

Слава. Че ще стане. . . И то президентъ — нѣма съмнение. Галина го знае отъ положително мѣсто. Тя ме подсѣти снощи. И каза, че днесъ ще дойде и тя съ едно ходатайство.

Велина. Че Галина пъкъ отгде ще знае?

Слава. Като дойде — питай я. Азъ бързахъ: та не ми остана време.

Велина. Нейния изгорникъ въ кое министерство е?

Слава. Той е авиаторъ.

Велина. Не е ли летѣлъ съ нея нѣкога?

Слава. Когато сж наедно — тѣ всѣкога летятъ.

Велина. Само суетното виждамъ въ това?

Слава. Прости ми, но открито ще ти